

Arrest

nr. 148 785 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 1 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 april 2014, als descendent ten laste, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 17 oktober 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 31 oktober 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.04.2014 werd ingediend door:

Naam: [W.]

Voornaam: [D.]

Nationaliteit: Ghanese

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 10 tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft de bloedverwantschap in neergaande lijn ten opzichte van de referentiepersoon onvoldoende aangetoond.

Krachtens artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht moet een buitenlandse akte, om erkend te worden, voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Haar rechtsgeldigheid moet worden vastgesteld overeenkomstig het op haar toepasselijke recht.

Betrokkene legt ter staving van de verwantschap met de referentiepersoon een geboorteakte voor waaruit blijkt dat de geboorteakte laattijdig geregistreerd werd. De in Ghana opgestelde 'certified copy of entry in register of birth' werd opgesteld op 29.07.1992, ruim één jaar na de geboorte van betrokkene. Bovendien werd dit document opgesteld op basis van loutere verklaringen.

Een laattijdige geboorteregistratie, louter gebaseerd op verklaringen, voldoet niet aan de voorwaarden van artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht.

Bijgevolg kan de authenticiteit en de inhoud van de voorgelegde geboorteakte niet worden erkend. Zodoende wordt de verwantschap met de referentiepersoon onvoldoende bewezen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 27 van het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting, de zorgvuldigheidsverplichting en de rechten van verdediging. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat verzoeker een geboorteakte heeft voorgelegd welke laattijdig werd geregistreerd en enkel en alleen gebaseerd is op loutere verklaringen.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat deze laattijdig geregistreerd zou zijn en enkel gebaseerd is op verklaringen geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

2.

Dat door verweerder geenszins een voorafgaandelijk onderzoek werd ingesteld overeenkomstig art. 27 W.I.P.R. waartoe verweerder gehouden is.

Een buitenlandse akte kan in België worden erkend indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 (artikel 27, § 1, eerste lid W.I.P.R.).

Er moet dus worden nagegaan of :

- a) het recht dat het W.I.P.R. aanwijst, gerespecteerd is*
- b) er geen strijdigheid is met de openbare orde (artikel 21 W.I.P.R.);*
- c) er geen sprake is van wetsontduiking (artikel 18 W.I.P.R.).*

Verweerder dient dus de rechtsgeldigheid van de door verzoeker neergelegde geboorteakte na te gaan overeenkomstig het recht van de plaats waar de geboorteakte werd opgesteld, dus m.a.w. overeenkomstig het Ghanese recht.

Verweerder diende dus voorafgaandelijk na te gaan of overeenkomstig het Ghanese recht de door verzoeker neergelegde geboorteakte een rechtsgeldige geboorteakte is.

Dit is in casu niet gebeurd.

Door verweerder werd evenmin nagegaan of de geboorteakte gelegaliseerd werd door de bevoegde autoriteiten of voorzien is van een apostille.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verweerder aangaande de neergelegde geboorteakte de exceptie van de openbare orde heeft ingeroepen evenmin gesteld dat er sprake is van wetsontduiking.

3.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van het art. 27 WIPR, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, laat verwerende partij gelden dat de determinerende motieven van de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen. Zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing werden op afdoende manier geduid, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt. In de motieven van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet evenals artikel 27 WIPR. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de voorgelegde geboorteakte niet aanvaard kan worden als afdoende bewijs van de bloedverwantschap tussen verzoeker en de Belgische referentiepersoon omwille van de laattijdige registratie en omwille van het feit dat het document werd opgesteld op basis van loutere verklaringen. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Gelet op de inhoudelijke kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift formuleert betreffende de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het aangevoerde middel dient volgens verweerder dan ook te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van het toepasselijke wetsartikel, onder meer artikel 27 van het WIPR dat luidt als volgt:

‘§1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

§2. Een buitenlandse authentieke akte die uitvoerbaar is in de Staat waarin zij is opgesteld, wordt in België uitvoerbaar verklaard door de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23 en na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in §1.

§3. Een gerechtelijke schikking aangegaan voor een buitenlandse rechter, die uitvoerbaar is in de Staat waar zij tot stand is gekomen, kan in België onder dezelfde voorwaarden als een authentieke akte uitvoerbaar verklaard worden.’

In zoverre het eerste middel ertoe strekt de Raad te verzoeken uitspraak te doen over het al dan niet ten onrechte niet erkennen van de buitenlandse geboorteakte omwille van de laattijdige opstelling en het feit dat het werd opgesteld op basis van verklaringen, wenst verweerder te benadrukken dat de Raad hieraangaande geen rechtsmacht heeft. In de mate dat het middel de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van de burgerlijke rechten, is dit, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, §1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dat de geboorteakte van verzoeker in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet- de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cfr. M. TRAEST, ‘Commentaar bij artikel 27’, in J. ERAUW e.a. (eds.),

'Het wetboek internationaal Privaatrecht becommentarieerd', Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder gerechtigd om een verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker als familielid van een Unieburger al dan niet toe te kennen. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van een vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden verifiëren of de geboorteakte waarop verzoeker zich beroept in België rechtsgeldig is.

Het feit dat verzoeker meent dat verweerder een manifeste beoordelingsfout begaat door te stellen dat de akte niet erkend kan worden omdat ze laattijdig geregistreerd zou zijn en enkel gebaseerd is op verklaringen, veronderstelt opnieuw dat de Raad zich over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde zou uitspreken, waarover hij geen rechtsmacht bezit.

Gelezen in die zin is dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk (RvV nr. 128.029, 8 augustus 2014).

Verzoeker voert in een tweede onderdeel van haar eerste middel terecht aan dat het aan verweerder toekomt de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte te toetsen op grond van artikel 27 van het WIPR, in samenhang met de artikelen 21 en 28 van datzelfde wetboek. In zijn stelling dat dit onderzoek niet gebeurd is, kan verzoeker evenwel niet worden gevolgd. Verweerder laat in dit verband met name gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging vaststelde dat de laattijdige geboorteregistratie, dewelke bovendien louter gebaseerd is op de eigen verklaringen van de verzoekende partij, niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 27 WIPR. Indien verzoeker meent dat het onderzoek op grond van artikel 27 van het WIPR niet goed is gebeurd, kan zij dit aanvechten maar dit valt onder de bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg (RvV nr. 128.029, 8 augustus 2014).

Verzoeker meent eveneens dat de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht en de rechten van de verdediging zijn geschonden, aangezien ze in de onmogelijkheid verkeerde haar verweer te formuleren.

Verwerende partij laat gelden dat de procedure voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Zoals eerder gesteld heeft verzoeker de mogelijkheid om het feit dat de authenticiteit van de geboorteakte niet wordt aanvaardt, aan te vechten voor de rechtbank van eerste aanleg (RvV nr. 128.029, 8 augustus 2014).

Een schending van de rechten van de verdediging werd zodoende niet aangetoond.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst verwerende partij erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt dientengevolge evenmin.

Waar verzoeker ook een schending opwerpt van de motiveringsplicht vermits hij zich niet op een afdoende manier heeft kunnen verdedigen, laat hij dit na dit verder te ontwikkelen. Minstens valt de

uiteenzetting samen met het pleidooi aangaande de aangevoerde schending van de rechten van de verdediging, zodat dit onderdeel zo niet onontvankelijk, dan toch ongegrond is.”

2.3. Verzoeker voert in zijn eerste middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk geweigerd, omdat de verwantschapsband met de te vervoegen Belgische onderdaan onvoldoende is bewezen. Hierbij wordt de rechtsgeldigheid in België van de voorgelegde geboorteakte niet erkend op grond van artikel 27 van het WIPR. Artikel 27, § 1 van het WIPR luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.”

Verweerder geeft met name aan dat de rechtsgeldigheid van de voorgelegde geboorteakte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht. Verweerder benadrukt zo dat een buitenlandse akte om te worden erkend in België moet voldoen aan voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Verzoeker betoogt dat verweerder evenwel heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde geboorteakte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft, en aldus niet de nodige zorgvuldigheid in acht heeft genomen bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De Raad stelt allereerst vast dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van een buitenlandse akte expliciet toekent aan de rechtbank van eerste aanleg. Dit neemt evenwel niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en aldus kan nagaan of deze laatste beslissing met inachtneming van het zorgvuldigheidsbeginsel tot stand is gekomen (cfr. RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

Opdat de Raad al dan niet rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over het thans voorliggende middel staat de vraag centraal of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ervan inhoudt dat de Raad wordt gevraagd zich uit te spreken over een betwisting betreffende een burgerlijk recht. Artikel 144 van de Grondwet bepaalt zo dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken. De Raad heeft geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Verweerder betoogt in de nota met opmerkingen dat dit wel degelijk het geval is, waardoor de Raad zich zonder rechtsmacht dient te verklaren. De Raad stelt in casu evenwel vast dat het betoog van verzoeker de Raad enkel uitnodigt vast te stellen dat verweerder weliswaar aangeeft toepassing te maken van artikel 27 van het WIPR, doch zonder dat blijkt dat in dit verband ook maar enig onderzoek heeft plaatsgevonden. De vraag of het vereiste onderzoek in het licht van artikel 27 van het WIPR überhaupt heeft plaatsgevonden is een vraag van een andere orde dan de vraag of verweerder al dan niet een correct of redelijk onderzoek heeft doorgevoerd in het licht van artikel 27 van het WIPR. Door de Raad enkel te vragen vast te stellen dat verweerder naliel het vereiste onderzoek in het licht van artikel 27 van het WIPR door te voeren, nodigt verzoeker de Raad nog niet uit zich uit te spreken over de vraag of verweerder artikel 27 van het WIPR juist heeft toegepast en wordt de Raad nog niet gevraagd zich in casu uit te spreken over de geldigheid in België van de geboorteakte of over de vraag of verweerder op rechtsgeldige wijze de buitenlandse akte weigert te erkennen.

De Raad stelt in casu vast dat niet blijkt dat verweerder enig werkelijk onderzoek heeft verricht in het licht van artikel 27 van het WIPR. Verweerder geeft aan dat de voorgelegde geboorteakte niet voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar de akte is opgesteld – dit is in casu het Ghanese recht – nodig zijn voor de echtheid ervan, maar noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat ook maar enig onderzoek is verricht in dit verband. Verweerder wijst erop dat enerzijds de geboorteakte laattijdig is geregistreerd, dit is ruim één jaar na de geboorte en anderzijds de geboorteakte werd opgesteld op basis van loutere verklaringen, dit is het betreft de registratie van de aangifte van de geboorte van het kind door de vader. Dit betreft evenwel loutere feitelijke vaststellingen die door verweerder zijn gedaan, doch hieruit blijkt nog niet dat een werkelijk onderzoek werd doorgevoerd naar de vraag of de voorgelegde geboorteakte voldoet aan de voorwaarden die volgens het Ghanese recht nodig zijn voor de echtheid ervan.

Verzoeker kan aldus worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of de voorgelegde akte overeenkomstig het toepasselijke recht, met name het Ghanese, een rechtsgeldige geboorteakte betreft. Dit ontbreken van ook maar het minste werkelijk onderzoek in dit verband noopt de Raad tot de vaststelling dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, die volledig is gesteund op de weigering van erkenning van de buitenlandse geboorteakte, niet met de nodige zorgvuldigheid tot stand is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten nemen met betrekking tot verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. Als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing valt verzoeker ook terug op een situatie waarin hij tijdelijk opnieuw verblijfsgerechtigd is in België, in afwachting van een nieuwe beslissing van het bestuur inzake zijn aanvraag gezinshereniging, en deze situatie is onverenigbaar met het bestaan van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er is aldus eveneens grond tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een onderzoek van de overige onderdelen van het eerste middel of van het tweede middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS